

РЕШЕНИЕ

№ 2461

гр. София, 03.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ПЕТЯ Г. ДИМОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно
наказателно дело № 20221110203636 по описа за 2022 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и след. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Същото е образувано по жалба на В. ЛЮБ. В. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 513зз-46/28.02.2022 г., издадена от полицейски орган - „полицай“ ВЛ. при ОПКП-СДВР. В жалбата са релевирани съображения, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като през времето на задържането му с него не са извършвани процесуално-следствени действия. Твърди се, че е бил разпитан в качеството на свидетел, без да му е обяснено в какво производство ще се използват тези доказателства. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна, като му се присъдят направените разноси в хода на производството.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. В допълнение в хода на устните състезания, вкл. и в представени писмени бележки, е посочено, че в процесната заповед за задържане не са изложени мотиви относно фактическото основание за издаването ѝ, като липсва такова препращане и към предхождащ издадената заповед документ. Изложено е, че атакуваната заповед не съответства и на целта на закона, като от съдържанието ѝ не става ясно по каква причина В. е

задържан, като в този смисъл е цитирана практика на ЕСПЧ. С оглед на това се твърди, че до момента на задържането на В.В., не е било събрано нито едно доказателство, което да обуславя извод за неговата съпричастност към извършване на престъпление по чл. 155, ал. 1 НК. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени атакуваната заповед като незаконосъобразна и несъответстваща на целта на закона. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът не се явява и не изпраща процесуален представител в хода на съдебното производство по делото. Следва да се посочи, че след приключване на устните състезания по делото и обявяването му за решаване, в съдебна зала се е явил юрисконсулт от СДВР, който е представил писмени бележки, в които са изложени съображения относно неоснователността на подадената жалба.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на [чл. 168 от АПК](#), приема следната фактическа обстановка:

На 28.02.2022 г. била проведена операция от служители на ОПКП-СДВР в състав инспекторите М.С. В. М и К. В., с оглед придобита оперативна информация, че на адрес: гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 14 се предоставят сексуални услуги от неустановени жени срещу заплащане. След като инспектор С. се представил за клиент и се обадил на посочения в сайта www.alo.bg телефонен номер, на процесния адрес му отворило лицето В.М.Й., като двамата се качили до последния етаж на същия адрес. След тях се качили и инспекторите М. и В.. При извършена проверка в жилището на последния етаж, полицейските служители установили в него и лицата В.М.А. и В. ЛЮБ. В.. Последните дали противоречиви обяснения по какъв повод се намират в апартамента, като В. се опитал да укрие намиращ се в него мобилен апарат.

Заварените на място В.А. и В. В. били задържани по реда на ЗМВР и били конвоирани до сградите на 03 РУ-СДВР и 04 РУ-СДВР. На място на 28.02.2022 г. била разпитана Валентина Йорданова, след което била освободена.

На 28.02.2022 г. ВЛ. издал Заповед за задържане на лице № 5133з-46/28.02.2022 г., с която задържал за срок до 24 часа В. ЛЮБ. В., считано от

15.10 часа на същата дата на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В заповедта като фактическо основание за задържането на лицето било посочено „за извършено престъпление по чл. 155, ал. 1 НК“.

Във връзка със случая било образувано досъдебно производство № 513 ЗМК-42/2022 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 35223/2022 г. по описа на СРП. за извършено престъпление по чл. 155, ал. 3, вр. ал. 2 НК.

Така изложената фактическа обстановка се установява от приложените по делото заверени копия от материалите по ДП № 513 ЗМК-42/2022 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 35223/2022 г. по описа на СРП., както и материалите по издаване на атакуваната заповед за задържане.

Възприетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства. В този смисъл са показанията на разпитаните по делото свидетели Валентина Йорданова, В.А., В.В., Красимир В., Владислав М. и Младен С., както и изготвената докладна записка от св. Красимир В.. От същите по безспорен начин се установява, че в проверения обект свидетелите Валентина Йорданова и В.А. са осъществявали сексуални действия срещу заплащане. От събраните доказателства – показанията на св. Йорданова и св. М., се установява, че жалбоподателят В. е осъществявал охрана на обекта, като получавал заплащане за тази услуга от горепосочените свидетелки. Следва да се отбележи, че всички събрани по преписката и в хода на досъдебното производство доказателства, са били приобщени след задържането на В.В. на 28.02.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, Софийски районен съд намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, като същата е депозирана в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.

Съгласно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 АПК](#) съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания

п о [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане на лице е издадена от компетентен орган, тъй като се установява, че издателят на заповедта е полицейски орган при СДВР по смисъла на [чл. 72](#), ал. 1, вр. [чл. 57](#), ал. 1 ЗМВР.

Съдът обаче счита, че атакуваната заповед е издадена в нарушение на целта на закона, като не съдържа и необходимото съдържание, в частност посочване на фактическите основания за задържането на жалбоподателя.

Заповедта е издадена на правно основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#). Посочената норма регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи по [чл. 6, ал. 1 ЗМВР](#) - оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления и превантивна. Задържането на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#) за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка (ПАМ), която има за цел да предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие след осъществяването на такова. Съгласно константната съдебна практика на ВАС, за прилагане на нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без да е необходимо да се уточнява характерът на престъплението. В този смисъл, понятието „данни“ по смисъла ЗМВР е с различно съдържание от понятието „достатъчно данни“ по смисъла на [чл. 207, ал. 1 от НПК](#), като при налагането на принудителната административна мярка „задържане до 24 часа“ по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) е необходимо наличните данни да са достатъчни за извод, че задържаното лице има вероятност да е извършило престъпление. Съотнасяйки гореизложеното към процесния случай, съдът счита, че не е имало данни към момента на издаване на атакуваната заповед за извършено престъпление от страна на В.В.. Както са посочили в разпита си всички свидетели, В.В. единствено е установен като присъстващ в процесния апартамент. В този смисъл е и изготвената на 01.03.2022 г. докладна записка от Красимир В., служител на СДВР, от която се установява кои са заварените на място три лица, както и че наемател на жилището е св. Валентина Йорданова. Липсват обаче каквито и

да е данни за извършено престъпление от страна на В.В., още по-малко за съпричастност към такова по чл. 155, ал. 1 НК, както е посочено в процесната заповед за задържане. Действително, от докладната записка и показанията на впоследствие разпитаните свидетели се установява, че по време на извършване на проверката В. се е опитал да укрие мобилен телефон, намиращ се в апартамента. Това негово поведение обаче не се субсумира от състава на престъплението по чл. 155, ал. 1 НК, описано в процесната заповед за задържане. Нещо повече, следва да се посочи, че абсолютно всички доказателства, в това число и горепосочената докладна записка, са изготвени и приобщени в хода на ДП едва на 01.03.2022 г., тоест в деня след задържането на В.В.. Единствено, св. Валентина Йорданова е разпитана на 28.02.2022 г., но това отново е станало след задържането на В. (свидетелката е разпитана в 19.28 часа, а В. е задържан в 15.10 часа, видно от отразеното в заповедта за задържане). Тоест, към момента на задържане на последния, полицейските служители и в частност издателят на процесната заповед за задържане, не са разполагали с доказателства за съпричастността на В. към извършено престъпление по чл. 155, ал. 1 НК, а именно склоняване към проституция или свождане към блудствени действия или съвкупление.

На следващо място, съдът счита, че издадената заповед за задържане не е съобразена и с целта на закона. Съгласно принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 АПК, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издава актът. Целта на издаване на заповедта за задържане на процесното основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е чрез фактическо задържане на заподозряното лице да се съдейства за разкриване на извършено престъпление и да се осуети възможността за укриване на извършителя. Предвид факта, че в настоящия случай не е установено от проведените беседи с лицата, респ. от събраните други доказателства, че В. е склонявал някоя от жените към проституция или ги е свождал към блудствени действия или съвкупление, или пък систематически е предоставял помещения на различни лица за полови сношения или блудствени действия, съдът намира за напълно необосновано и нецелесъобразно осъщественото задържане на последния. Още повече, че съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 7 ЗМВР полицейските органи са длъжни незабавно да освободят лицето, ако основанието за задържането е отпаднало.

В.В. е бил задържан в периода от 15.10 часа на 28.02.2022 г. до 14.50 часа на 01.03.2022 г., без с последния да са извършени каквито и да е действия по разследването. Следва да се посочи, че последният е бил разпитан като свидетел едва след освобождаването му – в часовия диапазон 15.37-16.40 часа на 01.03.2022 г. В този смисъл, задържането на жалбоподателя В. не е било необходимо нито за изясняване на обективната истина по случая, нито за неутрализиране на възможността му да се укрие, доколкото изначално не е имало такава опасност.

На следващо място, съдът счита, че в обжалваната заповед за задържане не са изложени мотиви и съображения на какво фактическо основание се задържа жалбоподателят В.. Съгласно [чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България](#) всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно [чл. 30, ал. 3 от Конституцията на Република България](#) само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт, като в срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност. Съгласно чл. 5, § 1 от КЗПЧОС всеки има право на свобода и сигурност, като никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в същата разпоредба случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. Едно от основните права, гарантиращо правото на свобода и сигурност, вкл. неутрализиращо риска от произвол при задържане, е регламентирано в чл. 5, § 2 КЗПЧОС, а именно задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си. Същевременно, съгласно чл. 5, § 1, б. „с“ от КЗПЧОС, едно от допустимите изключения на лишаване от свобода е законният арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление.

В контекста на гореизложеното, осъщественото задържане на жалбоподателя В. по реда на ЗМВР представлява вид лишаване от свобода,

доколкото физически е ограничено свободното придвижване на жалбоподателя, който е бил задържан в специализирано помещение в сградата на СДВР. Според съда по своята форма и съдържание обжалваната заповед за задържане не отговаря на изискванията на [чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР](#) и чл. 5, § 2 КЗПЧОС, тъй като в нея не са посочени фактическите основания за задържане на жалбоподателя. Посочената разпоредба от ЗМВР кореспондира с нормата на чл. 5, § 2 КЗПЧОС, съгласно която всяко задържано лице трябва незабавно да бъде уведомено на разбираем за него език за основанията за арестуването му. В заповедта за задържане като фактическо и правно основание за лишаването от свобода на В. е посочено единствено „за извършено престъпление по чл. 155, ал. 1 НК“, което е изключително лаконично и неинформативно, за да покрие минималните стандарти по [чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР](#) и чл. 5, § 2 КЗПЧОС. В този смисъл не става ясно дали жалбоподателят е задържан, тъй като е имало данни за извършено престъпление по чл. 155, ал. 1 НК от негова страна, дали е бил съпричастен към извършването на престъплението по друг начин или пък се твърди, че задържането му е с оглед изясняване извършването от неустановено лице на престъпление по чл. 155, ал. 1 НК, доколкото същата норма касае склоняване към проституция или свождане към блудствени действия или съвкупление. Не са изложени никакви фактически твърдения, обуславящи необходимостта от задържане на жалбоподателя. Реално в обжалваната заповед липсват дори и най-общи мотиви и съображения относно причините за издаването ѝ. При това положение, с връчване на заповедта по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР задържаното лице не е било наясно с причините за фактическото му лишаване от свобода, като по този начин е било ограничено правото му да ги оспори по съдебен ред.

Действително, съгласно константната съдебна практика на ВАС и съобразно указанията по приложение на закона, дадени с [Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 година](#) на ОСГК на Върховния съд на Република България, неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в документ, предхождащ издаването на акта или в последващ такъв. В този смисъл са Решение № 13520 от 12.12.2016 г. по адм. дело № 9200/2015 г. по описа на ВАС, V-то отделение; Решение № 1801 от 13.02.2017 г. по адм. дело

№ 12306/2017 г. по описа на ВАС, V-то отделение; Решение № 8136 от 31.05.2019 г. по адм. дело № 1313/2019 г. по описа на ВАС, I-во отделение; Решение № 8372 от 05.06.2019 г. по адм. дело № 12237/2018 г. по описа на ВАС, I-во отделение и др. Посоченото тълкуване на закона по отношение на заповедта за задържане обаче влиза в колизия с гаранцията, регламентирана в чл. 5, § 2 КЗПЧОС, а именно задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за арестуването му. В този смисъл, дори хипотетично да се приеме, че в приложената по делото докладна записка са изложени мотиви и основания за задържането на В.В., което не се споделя от настоящия съдебен състав, то същата не е била съобщена незабавно на последния, вкл. по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР с връчване на препис от обжалваната заповед. С оглед на това, не може да се приеме, че към момента на задържането си, а и към момента на връчване на препис от обжалваната заповед, жалбоподателят В. е бил уведомен и е бил наясно с фактическото основание за задържането си.

Освен това, дори и да бъде споделена горепосочената практика на ВАС, че приложената по преписката докладна записка от 01.03.2022 г. представлява съпътстващ заповедта за задържане документ, който съдържа мотиви за издаването ѝ, то в същия не са обективирани конкретни съображения и причини за задържането на В.В.. Никъде в докладната записка не е посочено каква е конкретната причина и необходимостта от задържането на В., като единствено е отразено, че е задържан „до отпадане на необходимостта“. Нито от докладната записка, нито от процесната заповед за задържане, обаче се установява каква е тази необходимост и кое е налагало задържането на В.В.. Още по-малко в заповедта са изложени факти, които да обосновават подозрение, че последният е склонявал някое от лицата към проституция или ги е свождал към блудствени действия или съвкупление.

Обобщавайки гореизложеното, съдът счита, че обжалваната заповед за задържане с рег. № 513зз/28.02.2022 г., издадена от полицейски орган при ОПКП-СДВР, следва да бъде отменена като незаконосъобразна, издадена при неспазване на установената в закон форма и съдържание, както и при противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона.

В съответствие с разпоредбата на [чл. 81 ГПК](#) съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Предвид

изхода на делото и на основание [чл. 143, ал. 1 АПК](#) в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените от последния разноски. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС на присъждане подлежат само направените от страните разноски. На л. 12 от настоящото дело е приложен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че В.В. е договорил заплащане на адвокатско възнаграждение на адв. Н. в размер на 500 лева, като е записано, че същите са заплатени в брой. В тази част договорът има характера на разписка относно заплатената сума. Същевременно на л. 3 от адм. дело № 2384/2022 г. по описа на АССГ, I отделение, 12 състав е приложена квитанция, от която е видно, че В.В. е заплатил сумата от 10 лева, представляваща държавна такса за образуване на същото дело. С оглед на изложеното, съдът счита, че СДВР следва да заплати на В.В. сумата от 510 лева направени разноски по делото, касаещи обжалване на атакуваната заповед за задържане.

В случая е направено възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което обаче е несвоевременно направено, доколкото писмените бележки, с които е релевирано същото, са постъпили в съда след приключване на устните състезания и обявяване на делото за решаване. Освен това заплатеното адвокатско възнаграждение е определено в размер, доближаващ минималния такъв от 400 лева съгласно по чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство по административни дела по ЗМВР без материален интерес.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Софийски районен съд, НО, 96-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № 5133з-46/28.02.2022 г., издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР от полицейски орган - „инспектор“ ВЛ. при ОПКП-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. ЛЮБ. В. с ЕГН ***** сумата от 510 (петстотин и десет) лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение по настоящото дело и заплатена държавна такса за образуване на същото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд
- гр. София в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____